

Arrest

nr. 187 811 van 31 mei 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 31 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 31 januari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot verwerping van de voorlopige maatregelen met nummer 99 721 van 25 maart 2013.

Gezien de vraag tot voortzetting van de procedure ingediend op 5 april 2013 op basis van artikel 39/82, § 6, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de bepalingen vervat in artikel 38, § 2, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de vaststelling van het Procedurereglement voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. DE MEÛTER, die *loco* advocaat B. BRIJS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij diende een aanvraag tot verblijf in, in functie van haar echtgenoot die over een verblijfstitel in België beschikt.

Op 28 september 2012 wordt aan de verzoekende partij de beslissing tot niet inoverwegingname van haar aanvraag voor een toegang tot verblijf betekend.

Op 12 december 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 31 januari 2013 onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.12.2012 werd ingediend door :

*T., N. (R.R.: ...)
nationaliteit: Marokko
geboren te T. A. op 22.03.1985
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verklaart dat zij gehuwd is met de heer K. Z. [...], dewelke over een Belgische verblijfstitel beschikt. Echter, om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie die nt betrokkene te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 10 van de wet van 15.12.1980.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Wat de verwijzing naar diverse arresten van de RvV en de Raad van State inzake art. 8 EVRM betreft ; het is aan de betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen haar eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkene verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereert. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Verder verklaart betrokkene dat, doordat haar vader is overleden, zij geen familie meer heeft in Marokko. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 27 jaar in Marokko en haar verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Ook beweert betrokkene dat, indien zij dient terug te keren naar haar land van herkomst, dit een schending zou zijn van de instructie, bekendgemaakt in juli 2009. We merken echter op dat deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene beweert verder dat er familieleden van haar in België zouden verblijven doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat er nog andere familieleden van haar in België zouden verblijven, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit enig probleem van openbare orde heeft gekend en blijk geeft van een onberispelijk gedrag, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft sedert september 2012 in België, wenst zich zowel persoonlijk als sociaal en professioneel te integreren, heeft een vriendenkring en legt diverse getuigenverklaringen voor) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Op 31 januari 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van G. W., Administratief-assistent, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

T., N. [...] geboren te T. A. op 22.03.1985, nationaliteit: Marokko

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebieden) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

X 1° zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

Tegen voormelde bestreden beslissingen dient de verzoekende partij een verzoekschrift in bij de Raad voor Vreemdelingebetwistingen (hierna: de Raad) om de behandeling van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen. Bij arrest van 25 maart 2013 met nummer 99 721 wordt de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterste dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissingen verworpen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in een exceptie de onontvankelijkheid van het beroep op omdat de verzoekende partij geen belang zou hebben bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Na vernietiging van het bestreden bevel zou de verwerende partij opnieuw verplicht zijn een bevel af te geven aan de verzoekende partij, vermits deze zich bevindt in de situatie voorzien bij artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet.

2.2. Daargelaten of de vermelding in artikel 7 “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag” op zich niet reeds volstaat om een gebonden bevoegdheid te dezen uit te sluiten, dient te worden opgemerkt dat van een gebonden bevoegdheid sprake is “wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissing” (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057). Het woord “moet” in voormeld artikel 7 sluit niet uit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten een bepaalde termijn bevat. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, § 2, van de Vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan in toepassing van artikel 74/14, §§1 en 3, van de Vreemdelingenwet de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren (zie MAST, o.c., nr. 1060). Daarenboven moet nog gewezen worden op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde de situatie dient te beoordelen, al betreft het daarbij geen “ruime” discretionaire appreciatiebevoegdheid. Geen enkele bepaling uit de Vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat daarbij een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°, van de Vreemdelingenwet) en de gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°, van de Vreemdelingenwet).

Daarbij moet er nog op worden gewezen dat de Raad in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van het bestreden besluit steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (RvS 13 september 2010, nr. 207.325). In het geval van de “verplichte” afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten heeft een dergelijk onderzoek betrekking op de vraag of correct werd vastgesteld dat de betrokkene geen houder was van de vereiste documenten (1°), of de in artikel 6 bepaalde termijn werd overschreden (2°), of de betrokkene Schengen-geseind is (5°), of hij onder toepassing valt van een terugwijzings- of uitwijzingsbesluit (11°) of van een inreisverbod (12°). De verzoekende partij heeft er alleszins een belang bij de feitelijke en juridische vaststellingen te betwisten die tot de toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet hebben geleid. Een dergelijk onderzoek raakt de grond van de zaak.

Uit voorgaande blijkt duidelijk dat voor de totstandkoming van het bestreden bevel steeds een concrete beoordeling en appreciatie vereist zijn (cf. RvS (Algemene Vergadering) 2 april 2009, nr. 192.198, overweging 19), zodat, al is de appreciatie in de gevallen gevisieerd bij artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°, van de Vreemdelingenwet niet zo ruim als in de overige gevallen, het te dezen zeker niet gaat om een zuiver gebonden bevoegdheid.

Overigens bevestigde de Raad van State in zijn arresten met nummer 231.443 en nr. 231.444 van 4 juni 2015 “que la compétence de la partie requérante n’était pas entièrement liée et que l’exception d’irrecevabilité qu’elle avait soulevée, n’était pas fondée.” [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was].

Ook in zijn arrest van 26 juni 2015 met nummer 231.762 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een “hogere” norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat nauw verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is geen antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven,

actueel en *ex nunc* een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat de verwerende partij hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal afgeven.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 62 en 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald het rechtszekerheids-, vertrouwens- en zorgvuldigheidsbeginsel, alsook van het criterium van de redelijkheid en proportionaliteit en de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen.

3.1.1. De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“DOORDAT, de bestreden beslissing stelt dat de aangehaalde buitengewone omstandigheden geen buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980.

EN DOORDAT, de gegeven motivering van de bestreden beslissing geen werkelijke analyse weergeeft van het geheel van de door verzoekster aangebrachte elementen en evenmin een nagestreefd evenwicht tussen de verschillende belangen weergeeft.

Deze is gemotiveerd op basis van volgende argumenten :

- *het familieleven van verzoekster (huwelijk met de Heer ZINBI, met Belgische verblijfstitel) dient beoordeeld te worden in het kade van artikel 10 van de Wet van 15/12/1980*
- *een terugkeer naar het land van herkomst maakt geen schending uit van artikel 8 EVRM, want betekent "enkel een eventuele tijdelijke verwijdering" en "gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8"*
- *het lijkt onwaarschijnlijk dat verzoekster niet over familie, vrienden en kennissen in Marokko zou beschikken*
- *de "overige elementen" (integratie) verantwoorden niet dat de aanvraag in België wordt ingediend en behoren tot de beoordeling ten gronde*

TERWIJL.

1. Overwegende dat de ingeroepen wettelijke bepalingen aangeven dat elke administratieve beslissing volledig, voldoende en concreet moet gemotiveerd worden.

De overheid dient rekening te houden bij de totstandkoming van haar beslissingen met het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van openbaar bestuur dat inhoudt dat gerechtvaardigde verwachtingen die door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt, zo mogelijk moeten worden gehonoreerd, op gevaar af anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen in het bestuur stellen, te misleiden. (Zie ook Cass. 14 juni 1999, A.C. 1999, nr. 352; 17 mei 1999, A.C. 1999, nr. 285)

Als zodanig vormt het beginsel een tegenwicht voor de geringere voorspelbaarheid van het bestuursoptreden ten gevolge van de aan het bestuur toekomende beleidsvrijheid. (M. VAN DAMME en A. WIRTGEN, "het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed) in Administratieve rechtsbibliotheek, Beginselen van behoorlijk bestuur, 2006, Die Keure, p. 349 e.v.).

De Raad van State omschrijft het vertrouwensbeginsel als "één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan " (zie o.m. R. v. St.

Eeckhout, nr. 32.893 van 28 juni 1989; vzw Vlaams Centrum voor Levensvorming, nr. 129.541,22 maart 2004).

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag. (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1999, 53-54)

Dat de zorgvuldigheidsplicht de overheid verplicht tot zorgvuldige feitenvinding te doen (RvSt., nr. 58.328, dd. 23 februari 1996).

Dat uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding voortvloeit dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; RvSt., nr. 58. 328, dd. 23 februari 1996; LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988 ,43).

Dat de ingeroepen wettelijke bepalingen dus bepalen dat elke administratieve beslissing afdoende moet gemotiveerd worden.

Dat de formele motivering, gepreciseerd in artikel 3 van de wet van 29/07/1991, adequaat moet zijn.

Dat de naleving van deze vereiste moet geëvalueerd worden in functie van het principiële doel van de wet van 1991, zijnde, «toelaten aan degene wie de administratieve bestuurshandeling betreft om de redenen in feite en in rechte te begrijpen die de administratie ertoe geleid hebben de betreffend beslissing te nemen en bijgevolg hem toelaten de wettelijkheid en pertinentie van deze beslissing beter te kunnen begrijpen ». (vrije vertaling, C.E., 14 juin 2002, n° 107.842)

Dat de bedoeling van de vermelde wettelijke bepaling ook neerkomt op het verplichten van de administratie om "de rechter een grondige basis te bieden voor zijn legaliteitscontrole" en dat "de algemene verplichting om de administratieve handelingen te motiveren eveneens een essentiële garantie uitmaakt voor de goede werking, namelijk de legaliteitscontrole van de administratieve bestuurshandelingen" (vrije vertaling, Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737).

Dat E. Cerexhe en J. Vande Lanotte herhalen dat wanneer het beslissingen betreft die het voorwerp hebben uitgemaakt van discussies over dewelke de overheid een grote appreciatiemarge beschikken, de motivering moet gedetailleerd zijn.

Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State moet de motiveringsplicht, zoals vervat in de voormelde wet van 29 juli 1991, verzoekster toelaten de reden te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing (R.v.St., nr. 191.585,18 maart 2009).

2. Overwegende dat de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden de verplichting omvat voor de verzoeker om aan te tonen dat het voor hem onmogelijk is, of bijzonder moeilijk, om terug te keren naar zijn land van herkomst om er de nodige machtiging tot verblijf te vragen, (in deze zin : RW 9.628, 9 april 2008, onuitgegeven; RW n° 5.616,10 januari 2008, onuitgegeven; RW n°7.722, 22 februari 2008, onuitgegeven).

De Raad van State verduidelijkt het volgende: "de buitengewone omstandigheden zijn geen gevallen van overmacht, het volstaat dat verzoeker aantoont dat het voor hem bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst om er een machtiging te vragen" (R.v.S., arrest n° 93760, 6 maart 2001, R.D.E. januari - februari - maart 2001, n°I 13, 217).

Meer bepaald, is de een buitengewone omstandigheid een omstandigheid die de vreemdeling, die zich op het Belgische grondgebied bevindt, verhindert tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst om er de formaliteiten te vervullen nodig voor het indienen van een aanvraag tot machtiging van verblijf.(R.v.S., arrest n°74880, 30/06/1998, RDE, april/mei/juni 1998, p.229).

Het volstaat om eraan te herinneren dat het aan de overheid is om te oordelen, in elk geval afzonderlijk, over het buitengewone karakter van de aangebrachte omstandigheden, dit terwijl het vaststaat dat het onderzoek van de aanvraag twee aspecten bevat, zijnde de ontvankelijkheid en de grond van de zaak.

Dit sluit op generlei wijze uit, zoals in onderhavig geval, dat éénzelfde feit tegelijkertijd een bijzondere omstandigheid uitmaakt die een aanvraag in België verantwoordt en een reden is die de verblijfsmachtiging toelaat. (RW n°8.749,14 maart 2008, onuitgegeven en RW n°10.841, 30 april 2008, onuitgegeven).

In zoverre de Minister of zijn afgevaardigde in zijn onderzoek naar bijzondere omstandigheden, over een grote appreciatiebevoegdheid beschikt waar de Raad van State of de RW zich niet in de plaats mag stellen, zij er niet minder toe gehouden is om haar beslissing te motiveren en te verantwoorden, rekening houdend met alle elementen eigen aan het geval wat haar voorgelegd is (RW n°7.839, 26 februari 2008, onuitgegeven - in deze zin eveneens: RW 11.640, 23 mei 2008, onuitgegeven; 12.935 van 20 juni 2008, onuitgegeven).

Bijgevolg komt het aan verzoekster toe van de administratie te eisen dat zij aangeeft in welke mate en om welke reden de aangehaalde elementen niet weerhouden zouden kunnen worden als buitengewone omstandigheid.

3. Overwegende dat in casu vooreerst dient te worden vastgesteld dat verwerende partij de verscheidene omstandigheden, zijnde enerzijds de familiale situatie en anderzijds de lokale verankering en sociale banden, niet als geheel onderzoekt.

Dat dus in de eerste plaats moet worden opgemerkt dat de bijzonder omstandigheden van verzoeksters aanvraag afzonderlijk worden beoordeeld en gemotiveerd, zonder dat zij in hun geheel in aanmerking worden genomen.

Bovendien maakt zij een onbegrijpelijk onderscheid, en onderzoekt de toepassing van artikel 8 EVRM in het kader van het aspect van de ontvankelijkheid en de aangetoonde integratie als aspect van de gegrondheid.

Dat verzoeker niet kan begrijpen waarom een deel van deze elementen niet pertinent wordt bevonden in het kader van de ontvankelijkheidsfase aangezien de motivering daaromtrent ontbreekt.

Dat ook net het geheel van de elementen de onmogelijkheid tot terugkeer of bijzondere moeilijkheid aantoont.

Elk element apart op een verschillende basis verwerpen, is niet moeilijk, maar maakt geen correcte motivering uit in de zin van de bovenstaande bepalingen en jurisprudentie.

Dat daarenboven de bepaling van artikel 9bis geen enkele aanduiding geeft welke omstandigheden tot een positieve beslissing kunnen leiden en ook niet aangeeft welke omstandigheden al dan niet als buitengewone omstandigheden in de ontvankelijkheid of ten gronde in aanmerking kunnen worden genomen.

Desondanks worden in casu worden de elementen van integratie niet betwist en evenmin als onvoldoende beschouwd, maar (naast de familiale situatie) volledig buiten beschouwing gelaten.

Dat de houding van verweerster in huidig dossier gewoon onbegrijpelijk, manifest onredelijk en ongegrond is.

Dat zij nalaat te motiveren waarom de elementen niet als geheel onderzocht werden en ook geenszins aangeeft op welke basis of om welke reden deze wel kunnen/zullen onderzocht worden bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag, maar niet naar de ontvankelijkheid.

Dat de gegeven motivering bijgevolg in strijd is met de in het middel opgeworpen bepalingen. Dat verzoekster dan ook voorhoudt dat de analyse van haar aanvraag niet met de nodige aandacht of volledig gebeurd is.

Verwijzend naar de verschillende aangehaalde elementen van integratie : verblijf sinds enige tijd in België, sociale en professionele integratie, vriendenkring, getuigenverklaringen. Deze worden hernomen in de bestreden beslissing.

Waarop verwerende partij bovendien antwoordt : "De overige aangehaalde elementen (...) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend".

Deze elementen, waarop de regularisatieaanvraag van verzoekster zich gedeeltelijk baseert, worden dus opgesomd - zonder meer — en wel degelijk erkend.

Dat echter - ter herhaling - elke motivering dienaangaande ontbreekt, behoudens de verkeerde beoordeling dat het louter gaat om elementen ten gronde en een nietszeggende standaardconclusie ("verantwoorden niet dat

Dit is geen analyse van de motieven van de beslissing, maar een kwestie van gebrek aan motieven tout court.

Overwegende dat verweerster dus nalaat de aangetoonde integratie in aanmerking te nemen of zelfs maar te onderzoeken, en elke gegronde motivering afwezig blijkt.

De bestreden beslissing motiveert niet afdoende, of in casu gewoon niet redelijk (supra) waarom verzoeksters integratie niet mee in aanmerking wordt genomen.

De aanvraag dient nochtans in haar geheel te worden onderzocht, waarna de beslissing een reëel evenwicht dient na te streven tussen het individuele en openbare belang overeenkomstig de beginselen van proportionaliteit en redelijkheid.

Deze belangenafweging blijkt absoluut niet uit de beslissing.

Verweerster legt dus geenszins uit waarom het geheel van de aangegeven elementen, zoals hierboven besproken, niet als voldoende kunnen beschouwd worden ter rechtvaardiging van een regularisatie van haar verblijf en dit overeenkomstig de buitengewone omstandigheden van artikel 9bis die een concrete motivering vereisen.

Dat de genomen beslissing aantoont dat de auteur het geheel van de elementen gewoon niet ernstig of afdoende onderzocht en in acht genomen heeft.

Dat het ook toekwam aan verweerster verzoeksters verblijfssituatie effectief correct en volledig te beoordelen.

Dat hier niets van blijkt!

Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State moet de motiveringsplicht, zoals vervat in de voormelde wet van 29 juli 1991, verzoekers toelaten de reden te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing (R.v.St., nr. 191.585, 18 maart 2009).

Aan de hand van voorliggende motivering, waardoor de aangegeven elementen gewoon worden afgedaan als onbelangrijk zonder geldige of gegronde uitleg, kan verzoekster onmogelijk afleiden waarom zij niet valt onder de toepassingsvoorwaarden van artikel 9bis.

In die zin maakt de bestreden beslissing dan ook een schending van de motiveringsplicht uit.

Dat het, gelet op het voorgaande, aan verzoeker toekomt van de administratie te eisen dat zij aangeeft in welke mate en om welke reden de aangehaalde elementen niet weerhouden zouden kunnen worden als buitengewone omstandigheid.

Dat verweerster in deze niet voldoet aan haar motiveringsplicht.

4. Overwegende dat verzoekster zich beroept op haar familiale situatie.

De bestreden beslissing antwoordt niet afdoende op de aanvraag en de motieven die zijn aangehaald en meer bepaald de familiale situatie van verzoekster ten onrechte niet in aanmerking neemt als een uitzonderlijke omstandigheid die toelaat om de aanvraag in België in te dienen.

Verzoekster oordeelde terecht dat ze beroep kan doen, gelet op haar familiale situatie (echtgenoot verblijvende in België), op het begrip humanitaire situatie.

De humanitaire situatie die verzoekster inroept, is haar specifieke uiteengezette familiale situatie die precies beschreven werd in haar aanvraag. Zij verbleef in haar land van herkomst aanvankelijk bij haar vader en alleen met haar vader die nu overleden is. Verzoekster bleef dus alleen achter, zonder familie, en wenste haar man in België te vervoegen.

Zij meende in casu dat haar recht op gezinsleven op zich een buitengewone omstandigheid uitmaakt en deze omstandigheid moet toelaten dat zij hier een aanvraag tot verblijfsrecht indient.

Dat het begrip "gezinsleven" in het voormeld artikel 8, eerste lid, van het E.V.R.M. een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd.

Dat in casu niet betwist wordt dat verzoekster beroep kan doen op het begrip gezinsleven zoals blijkt uit de aanvraag en de specifiek motivering van de beslissing.

Dat verwerende partij deze familieband niet betwist, maar niettemin motiveert dat artikel 8 EVRM geen toepassing vindt in huidig dossier. Ten eerste, op basis van het motief dat verzoeksters relatie enkel in aanmerking kan worden genomen indien de voorwaarden van artikel 10 Vw. vervuld zijn.

Desbetreffend moet opgemerkt worden dat verweerster erin volstond te bepalen dat verzoekster de procedure conform artikel 10 van de Wet van 15/12/1980 diende te volgen en zij niet voldoet aan die bepaalde wettelijke voorwaarden.

Echter, verzoekster dient een regularisatieaanvraag in overeenkomstig artikel 9bis van de Wet van 15/12/1980.

De minister heeft wel een discretionaire bevoegdheid, maar tegenpartij laat hier gewoon na te antwoorden op een essentieel punt van verzoeksters aanvraag.

Verzoekster kan terecht beroep doen op het begrip humanitaire situatie, verwijzend naar haar relatie.

Verzoekster is gehuwd met de Heer Z., die beschikt over een onbeperkte verblijfstitel op het Belgische grondgebied.

Dit werd aangehaald in verzoekster regularisatieaanvraag, maar de bestreden beslissing voert hieromtrent geen enkel antwoord of redelijke betwisting aan.

In ieder geval moet herhaald worden dat de bepaling van artikel 9bis geen enkele aanduiding geeft welke omstandigheden tot een positieve beslissing kunnen leiden.

Dat dus moet vastgesteld worden dat verwerende partij eigenlijk geen enkele motivering aanvoert ten aanzien van artikel 9bis.

Dat zij bijgevolg ook geen enkele motivering aanvoert over de opgeworpen humanitaire familiale situatie als dusdanig.

De grond van de zaak, het familieleven, wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken erkend en het familieleven aanvaard daar waar zij in de beslissing uitgaat dat noch artikel 9 van de Vreemdelingenwet, noch artikel 8 van het EVRM haar toepassing vindt en verzoekster zonder meer oplegt/voorstelt een andere mogelijke procedure tot regularisatie van haar verblijf in te leiden, zijnde een aanvraag gezinshereniging conform artikel 10.

Ten tweede, bepaalt verweerster dat artikel 8 EVRM niet geschonden wordt omdat het gaat om een "eventuele" tijdelijke verwijdering en daar onmiddellijk aan toevoegt dat sociale relaties niet vallen onder de toepassing van dit artikel.

Dat verzoekster in de eerste plaats niet begrijpt waarom verweerster spreekt over een 'eventuele' verwijdering, daar een verwijdering in geval van weigering van de aanvraag - zoals nu het geval is - een zekerheid is. Of geeft verweerster aan dat de verwijdering 'eventueel' langer zal zijn dan gewoon tijdelijk ... ?

Verwerende partij schuift ook naar voor dat een tijdelijke verwijdering geen schending van artikel 8 EVRM uitmaakt.

Desbetreffend begrijpt verzoekster ook niet of dit tweede argument ook betrekking heeft op verzoeksters gezinsleven met haar echtgenoot aangezien verweerster op dit punt enkel aangeeft dat sociale relaties niet in rekening kunnen komen.

Dat elke motivering hier ten aanzien van verzoeksters specifieke gezinssituatie afwezig blijkt. Verweerster vermeldt namelijk dienaangaande geen enkel argument in verhouding tot artikel 8 EVRM, behoudens het algemeen standaardargument dat 'een' tijdelijke verwijdering niet in haar toepassingsgebied valt.

Zonder enigszins aan te geven of ook maar te laten uitschijnen dat hierbij effectief en concreet een analyse gemaakt werd in verzoeksters huidige problematische situatie : geen gezinsleden meer in het land van herkomst, geen familie meer ter plaatse nu haar vader overleden is, echtgenoot met een geldig en permanent verblijf in België. Verzoekster argumenteerde in haar aanvraag ook uitgebreid toepassing te kunnen maken van het artikel 8 EVRM, wat gezien de formulering van de weigeringsbeslissing evenmin betwist wordt.

Dat in casu niet betwist wordt dat verzoekster beroep kan doen op het begrip gezinsleven zoals blijkt uit de beslissing, alleen dat een 'mogelijk' tijdelijke verwijdering geen hindernis vormt.

Verzoekster meent dat de balans in deze niet is opgemaakt en de motivering een standaardmotivering is.

Het is gewoon niet redelijk te stellen dat vertrekken naar haar land van herkomst, overgelaten. verzoekster voor ongekende tijd zou moeten waar zij opnieuw aan haar lot zou worden

Het is duidelijk dat een terugkeer naar het land van herkomst en de behandeling van een aanvraag aldaar meerdere maanden in beslag zal nemen en dat deze onderbreking, gelet op de familiale toestand en de integratie van verzoekster, op geen enkele wijze als zinvol of redelijk kan worden aangemerkt.

De Dienst Vreemdelingenzaken betwist anderzijds niet afdoende dat verzoekster geen familie heeft in haar land van herkomst (infra) en in het geheel niet dat zij hier in België wel degelijk deel uitmaakt van een gezin.

Het geheel van de beschreven situatie maakt dat niet in redelijkheid de familiale situatie niet in aanmerking kon worden genomen zonder een schending van artikel 8 EVRM te veroorzaken.

De bestreden beslissing motiveert niet (correct) waarom men zou menen waarom er geen rekening kan worden mee gehouden.

Dat dit gelijk ook een gebrek in de motiveringsplicht inhoudt.

De RvV herhaalde in haar arrest van 17 juli 2008, nr. 14.250, de principes (eigen onderlijning):

"Niets in het administratief dossier wijst erop dat verzoeker in Marokko nog hechte familiebanden heeft die hem toestaan om aldaar een waardig en effectief gezinsleven te leiden. Blijkens de nota van verweerder wordt dit gezinsleven van verzoeker eveneens in België gesitueerd, aangezien gesteld wordt dat "De verwerping van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf heeft inderdaad niet tot gevolg dat verzoeker van zijn familie wordt gescheiden, doch enkel dat hij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk." In het licht van deze specifieke feitelijke omstandigheden vormt de verplichting die voor verzoeker uit de tweede bestreden beslissing voortvloeit, namelijk de terugkeer naar Marokko teneinde daar een aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot voorlopig verblijf in België aan te vragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post, waarbij het bovendien niet onredelijk is te stellen dat de behandeling ervan minstens een tijd in beslag zou nemen gelet op de eerste bestreden beslissing, een disproportionele inbreuk op verzoekers gezinsleven die niet getuigt van een juist evenwicht tussen verzoekers belangen en de belangen van de Belgisch staat. Het belang (voordeel) van de Belgische staat bij de uitvoering van het bevel om het

grondgebied te verlaten is miniem in vergelijking met de schade (nadeel) die aan de verzoekende partij en zijn familie wordt berokkend. De Raad merkt op dat de tweede bestreden beslissing zelfs geen gewag maakt van verzoekers feitelijke situatie en gezinsleven en evenmin nagaat of de inbreuk op verzoekers gezinsleven in verhouding staat tot het nagestreefde doel. Verweerder kan derhalve niet gevolgd worden wanneer hij stelt dat "Door de gemachtigde van de federale Minister van Binnenlandse Zaken werd geheel terecht, gelet op de elementen die het dossier van verzoeker daadwerkelijk kenmerken en overeenkomstig de wettelijke bepalingen ter zake, beslist aan verzoeker het verblijf te weigeren en hem bevel te geven om het grondgebied te verlaten

Ten derde, poneert verweerder dat verzoekster wel over familie, vrienden en kennissen in Marokko dient te beschikken.

Nogmaals moet worden vastgesteld dat verwerende partij verzoeksters familieleden in het gedrang brengt zonder enige redelijke argumentatie.

Verzoekster legt de overlijdensakte van haar vader voor en verweerder antwoordt dat zij 'waarschijnlijk wel' andere familieleden, en anders vrienden of kennissen heeft in haar land van herkomst.

Terwijl zij hierboven nog aangaf dat zgn. gewone sociale relaties geen deel uitmaken van het toepassingsgebied van het fundamenteel recht van artikel 8 EVRM ...

Dat zij enerzijds niet kan miskennen dat verzoeksters vader recent overleden is, geen gezinsleden meer heeft, verklaart geen familieleden meer te hebben in Marokko, dat haar echtgenoot zich in België bevindt en hier legaal verblijft. En anderzijds kan voor de blijkbaar vooropgestelde mogelijkheid voor verzoekster om in Marokko bij vrienden en kennissen te verblijven toch moeilijk gesteld worden dat deze "oplossing" in verhouding staat tot de familiale situatie zoals beschreven door verzoekster.

Dit impliciet voorstel neemt de schending van het effectieve familieleden niet weg en maakt al zeker geen "balansafweging" uit zoals geëist door de hierboven geciteerde rechtsspraak.

Deze motivering houdt ook geen rekening met het lang uitgestelde werkelijke gezinsleven met haar echtgenoot dat verzoekster eindelijk in België kan beleven.

Verzoekster toonde aldus voldoende het humanitaire karakter van haar situatie aan, wat maakt dat tot een uitzonderlijke situatie kan worden besloten die de indiening van een aanvraag tot machtiging van verblijf toelaat op het grondgebied.

Dat verwerende partij hierop dient te antwoorden, maar de gegeven motivering onvoldoende blijkt.

Verzoeker stelt verder dus vast dat de motieven aangaande integratie daarvan los worden gekoppeld in de beslissing en de integratie van verzoekster met en in haar gezinsleven in België volledig worden terzijde geschoven.

Verzoekster valt, ter herhaling, zonder enige twijfel onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM.

Dat de vereiste balans in deze niet is opgemaakt en de motivering gewoon elke analyse uit de weg gaat en uit de lucht gegrepen is.

5. Verzoekster stelt terecht dat geen afweging van belangen kan worden ontwaard in de bestreden beslissing en aldus naast een gebrekkige motivering die voorligt, artikel 8 EVRM wordt geschonden.

Verzoekster erkent dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht toekomt aan de Staten om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen.

Hierbij dient evenwel nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoekster in het kader van de eerbied voor haar gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds (R.v.St., nr 167.847 van 15 februari 2007; RW, nr. 14250 van 17 juli 2008).

Desbetreffend de RvV van 5 juni 2009. nr. 28 346 :

"Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. De vreemdeling dient aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen."

Verzoekster meent dat de balans in deze niet is opgemaakt en de motivering een standaard alsook een impertinente motivering is.

De humanitaire situatie die verzoekster inroept, is haar specifieke uiteengezette familiale situatie die precies beschreven werd.

Verwerende partij beperkte zich echter tot loutere standaardzinnen en is helemaal niet ingegaan op de argumentering van verzoekster.

Verzoekster ziet dan ook niet hoe de evaluatie van haar persoonlijke situatie heeft plaatsgevonden.

Deze evaluatie blijkt gewoon afwezig.

Zij is uiteindelijk met haar man verenigd, nu sinds meerdere maanden.

Dat van verzoeker niet kan verwacht worden dat zij na al die tijd opnieuw alleen komt te staan zonder daarvoor enige/de nodige grondige redenen naar voor te brengen.

De motivering moet de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen. De motivering dient afdoende te zijn (artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991).

De overheid dient rekening te houden bij de totstandkoming van haar beslissingen met het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, in casu dat een dergelijke afweging in de zin van artikel 8 EVRM gebeurt.

Verzoeker bekritiseert de bestreden beslissing in die zin en betwist dat in casu sprake is van enige ernstige afweging of een streven naar dit faire evenwicht en dat minstens de motivering niet toelaat om de afweging te veronderstellen en nog minder om na te gaan aan de Raad of deze normconform is gebeurd.

Aan de hand van de voorliggende en hierboven hernomen motivering kan niet ernstig afgeleid worden waarom haar familieleven, rekening gehouden met de internationale bepaling van artikel 8 EVRM, geen voldoende uitzonderlijke omstandigheid zou uitmaken die de toepassing van artikel 9bis mogelijk zou maken.

Verwerende partij beperkte zich tot een gebrekkige motivering en tot een absoluut verkeerde beoordeling van verzoeksters aanvraag, en is dus helemaal niet ingegaan op de bestendige argumentering van verzoekster.

Dat er gewoon sprake is van een manifeste font van appreciatie en motivering.

Dat het EHRM zich hierover ook al heeft uitgesproken : « bien qu'en vertu d'un principe de droit international bien établi, les Etats conservent le droit de contrôler l'entrée, le séjour et l'éloignement des non nationaux sur leur territoire, l'exercice de ce droit souverain peut néanmoins poser problème lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'éloignement de l'intéressé constituera une violation d'un droit fondamental reconnu par un instrument international d'effet direct. En l'occurrence, les pouvoirs de police conférés par l'article 7 de la Loi du 15/12/1980 ne peuvent avoir pour effet de dispenser l'autorité administrative du respect d'obligations internationales auxquelles l'Etat beige a souscrit. Au titre de tels engagements figure notamment la protection des droits garantis par les article 3

et 8 de la Convention de sauvegarde des droit de l'Homme et des libertés fondamentales ». (C.E.D.H. arrêt Soering c/ Royaume Uni du 07/07/1989)

Vrije vertaling: Zelfs al beschikken de Staten over het recht de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van burgers op het territorium te bepalen, het uitoefenen van dit recht kan problemen stellen als er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verwijdering van een betrokkene een schending zou uitmaken van een fundamenteel erkend recht met directe werking. De bevoegdheden en machten toegekend door artikel 7 van de Wet van 15/12/1980 kunnen er niet toe leiden dat de administratieve overheid de internationale verplichtingen van de Belgische Staat niet naleeft. Daartoe behoren de artikelen 3 en 8 EVRM.

Dat de RvV ook al heeft herhaald « si l'introduction d'une demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9 al. 3 de la Loi du 15/12/1980, n 'a pas pour effet d'entraver la mise en oeuvre des pouvoirs de police conférés par l'article 7 de la même loi, il n 'en demeure pas moins que l'autorité administrative reste tenue, au titre des obligations générales de motivation formelle et de bonne administration qui lui incombent lorsqu'elle prend une décision quelle qu'elle soit, de statuer en prenant en considération tous les éléments pertinents qui sont portés à sa connaissance où elle statue » (C.C.E. 31 juillet 2008 n° 14.731 et 14.736)

Vrije vertaling: Zelfs als de indiening van een aanvraag conform artikel 9 van de Wet van 15/12/1980 de bevoegdheden van de politie conform artikel 7 niet in de weg staan, de administratieve overheid blijft ertoe gehouden haar beslissing te motiveren op basis van alle pertinente en gekende elementen van de zaak.

Ter conclusie, dat in casu echter verwerende partij zich baseert op onjuiste en ongefundeerde argumenten, geen enkele afweging van belangen weergeeft en geen uitleg dienaangaande verschaft.

Dat het familieleven van verzoekster onvoldoende tot niet in beschouwing werd genomen en dit zonder enige geldige reden.

Dat de afwezigheid van correcte motivering en ook concrete evenwichtige analyse een schending uitmaakt van de motiveringsplicht en artikel 8 EVRM.

Aan de hand van de voorliggende motivering kan niet ernstig afgeleid worden waarom verzoeksters familieleven, rekening gehouden met de internationale bepaling van artikel 8 EVRM, geen voldoende uitzonderlijke omstandigheid zou uitmaken die de toepassing van artikel 9bis mogelijk zou maken.

Dat de beslissing dan ook een schending uitmaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

EN ZODAT.

Eveneens moet worden vastgesteld dat het artikel 62 van de Wet van 15/12/1980 en de artikelen 23 en 3 van de Wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen geschonden zijn doordat de motivering absoluut onvoldoende blijkt te zijn in casu.

Dat dit gebrek aan voorzichtigheid en grondige analyse een schending uitmaakt op de adequate motivering ten aanzien van de opdrachten van elk van de partijen in het licht van de voormelde wetsbepalingen.

Dat een dergelijke afwezigheid ook tegenstrijdig is met de artikelen 62 van de Wet van 15/12/1980 en 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991.

Dat de plicht tot voorzichtigheid waartoe elke behoorlijke administratie gebonden is dus geschonden is en dat de bestreden beslissing wel degelijk ernstige gevolgen kan hebben voor verzoekster.

EN ZODAT.

de bestreden beslissing een manifeste schending uitmaakt van artikel 9bis van de Wet van 15/12/1980 en de andere bepalingen in het middel opgeworpen en vernietigd dient te worden.

De gevolgbeslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten in de vorm van de bijlage 13, dan ook eveneens vernietigd dient te worden om dezelfde reden en verder in geval van annulatie van de eerste beslissing tevens haar basis verdwijnt.

Dat het middel gegrond is."

3.1.2. Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen omschrijft het toepassingsgebied van deze wet. De verzoekende partij verduidelijkt niet op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissingen geschonden zou (kunnen) zijn. De schending ervan wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. Zo verwijst de eerste bestreden beslissing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en motiveert de gemachtigde van de staatssecretaris op omstandige en concrete wijze waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Derhalve wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

In de tweede bestreden beslissing wordt de juridische grondslag opgenomen, namelijk artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Ook de feitelijke overwegingen worden weergegeven in de tweede bestreden beslissing. Zo wordt er gesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig visum.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen kent zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

3.1.2.1. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de eerste bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Een eventuele schending van de materiële motiveringsplicht moet worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetbepaling, *in casu* artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en 8 van het EVRM, dat de verzoekende partij tevens geschonden acht.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, §1, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3.).

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De vreemdeling heeft de plicht om in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. De verzoekende partij stelt terecht dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht en het geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid onvoorzienbaar is. De eerste bestreden beslissing stelt dit evenwel niet.

De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze

beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit haar land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

In haar aanvraag van 22 december 2012 heeft de verzoekende partij samengevat het volgende aangehaald:

- Haar familiale situatie, met name het gegeven dat haar echtgenoot in België woont en dat zij geen familie meer heeft in Marokko, daar haar vader in oktober 2012 overleden is. Omwille van zijn werk en het huurcontact kan haar echtgenoot haar niet in Marokko vervoege, zelfs niet tijdelijk;
- Haar vriendenkring;
- Lokale verankering en sociale banden;
- Onberispelijk gedrag.

Uit de eerste bestreden beslissing, zoals weergegeven in punt 1 van dit arrest, blijkt dat op al deze elementen geantwoord werd.

In een onderdeel van het middel stipt de verzoekende partij aan dat zij een geheel van omstandigheden heeft ingeroepen die aantonen dat het bijzonder moeilijk is om haar aanvraag in het land van herkomst in te dienen en dat de motivering van de eerste bestreden beslissing niet toelaat te begrijpen waarom het geheel van deze elementen geen buitengewone omstandigheid zou uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In de eerste bestreden beslissing wordt overwogen dat: *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”*, waarna de als buitengewone omstandigheid ingeroepen elementen worden opgesomd en er vervolgens voor elk van deze elementen wordt uiteengezet waarom ze geen buitengewone omstandigheid uitmaken. Aldus heeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een omstandig en volledig onderzoek van de door de verzoekende partij aangebrachte elementen doorgevoerd. De verzoekende partij lichten niet toe – en de Raad ziet ook niet in – in welk opzicht de door haar aangebrachte elementen, die elk afzonderlijk geen buitengewone omstandigheid vormen die het hen verhindert of bijzonder moeilijk maakt om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post, in hun geheel wel een buitengewone omstandigheid zouden vormen.

Wat betreft de grieven van de verzoekende partij inzake de elementen van integratie gedurende haar verblijf, wijst de Raad erop dat uit de motivering van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening hield met deze elementen, doch oordeelde dat deze elementen niet aannemelijk maken dat de aanvraag niet kan worden ingediend vanuit het land van herkomst en deze elementen in wezen elementen zijn die de gegrondheid van de aanvraag betreffen en aldus kunnen worden onderzocht in het kader van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Deze stelling van de verwerende partij dat de door de verzoekende partij aangevoerde integratie niet als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan worden weerhouden, is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest met nummer 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan integratie als buitengewone omstandigheid worden aanvaard, met name wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat ze door een terugkeer naar haar land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloor gaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan.

De Raad wijst erop, zoals reeds aangehaald, dat het aantonen van buitengewone omstandigheden niet mag worden verward met aanhalen van argumenten ten gronde om een machtiging tot verblijf in België te verkrijgen. Voorts merkt de Raad op dat de verwerende partij oordeelde dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen. De verwerende partij verwijst uitdrukkelijk naar alle door de verzoekende partij in haar aanvraag aangehaalde elementen die zij aanvoerde als buitengewone omstandigheid, zodat blijkt dat de verwerende partij bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag en aldus de vraag of de aangehaalde elementen buitengewone omstandigheden zijn, voornoemde elementen in ogenschouw heeft genomen. Het gegeven dat de aangehaalde omstandigheden niet werden weerhouden als buitengewone omstandigheden, betekent niet dat de aangehaalde omstandigheden in de ontvankelijkheidsfase buiten beschouwing werden gelaten. Aangezien de verwerende partij vaststelde dat de elementen van integratie, de duur van haar verblijf en haar vriendenkring geen buitengewone omstandigheid uitmaken, diende zij deze dan ook niet verder in de ontvankelijkheidsfase te onderzoeken. De motivering van de eerste bestreden beslissing waarbij gesteld wordt: *“Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980”*, lijkt, gelet op de concrete omstandigheden van de zaak, niet kennelijk onredelijk. De verzoekende partij toont met haar betoog niet *in concreto* aan dat de door haar aangehaalde elementen van integratie het haar onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om haar aanvraag in het land van herkomst in te dienen en aldus een buitengewone omstandigheid uitmaken.

De verzoekende partij beroept zich in haar verzoekschrift ook op haar gezinsleven met haar echtgenoot in het kader van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij in haar verzoekschrift voorhoudt, bevat de eerste bestreden beslissing een motivatie omtrent artikel 8 van het EVRM en haar gezinsleven: *“Betrokkene verklaart dat zij gehuwd is met de heer K. Z. [...], dewelke over een Belgische verblijfstitel beschikt. Echter, om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie die nt betrokkene te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 10 van de wet van 15.12.1980.*

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Wat de verwijzing naar diverse arresten van de RvV en de Raad van State inzake art. 8 EVRM betreft ; het is aan de betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen haar eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkene verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereert. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Verder verklaart betrokkene dat, doordat haar vader is overleden, zij geen familie meer heeft in Marokko. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 27 jaar in Marokko en haar verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.”

De Raad duidt erop dat de eerste bestreden beslissing geen betrekking heeft op een weigering van een voortgezet verblijf maar dat het *in casu* een situatie van eerste toelating betreft. In een dergelijk geval dient er hoe dan ook geen toetsing te gebeuren aan de hand van artikel 8, tweede lid, van het EVRM, zoals verzoekende partij verkeerdelijk aangeeft in het verzoekschrift, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid, van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, *Rees v. Verenigd Koninkrijk*, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, *Antwi e.a. v. Noorwegen*, par. 89).

In het kader van een onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat het EHRM stelt dat Staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

In casu wordt geen verblijf ten gronde geweigerd, maar wordt in de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing enkel gesteld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend.

De Raad stelt vast dat met betrekking tot artikel 8 van het EVRM werd gemotiveerd in de eerste bestreden beslissing. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij de geëigende procedure moet volgen, zoals bepaald in artikel 10 van de Vreemdelingenwet en dat zij hiertoe nog geen stappen heeft ondernomen. In de eerste bestreden beslissing stelt de verwerende partij dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een visum aan te vragen niet disproportioneel is. De terugkeer vormt geen breuk in het gezinsleven, maar enkel een tijdelijke verwijdering die geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweeg brengt. Een tijdelijke scheiding vormt geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM. Met betrekking tot het overlijden van haar vader, stelt de verwerende partij dat het weinig waarschijnlijk is dat zij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in Marokko. Hieruit blijkt een belangenafweging, zoals vereist onder artikel 8 van het EVRM, in het bijzonder werd nagegaan of het gezinsleven van de verzoekende partij, zoals kenbaar gemaakt aan de gemachtigde van de staatssecretaris, in het kader van de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, een buitengewone omstandigheid vormt die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Met haar betoog in het verzoekschrift toont de verzoekende partij niet aan dat de eerste bestreden beslissing kennelijk onredelijk is of gebaseerd is op onjuiste feitelijke gegevens. Zij gaat niet in op de elementen die worden besproken in de eerste bestreden beslissing en weerlegt de redenering van de verwerende partij niet. Zij antwoordt niet waarom een tijdelijke terugkeer disproportioneel zou zijn of waarom haar echtgenoot haar niet tijdelijk kan vervoegen. Het gegeven dat haar echtgenoot een woning huurt en hier tewerkgesteld is, verhindert niet dat hij tijdens vakantieperiodes zich naar Marokko kan

begeven in afwachting dat de verzoekende partij in het bezit wordt gesteld van de vereiste documenten. Het gegeven dat haar vader in 2012 overleden is, is op zich ook geen hinderpaal om haar aanvraag in het land van het komst in te dienen nu de verzoekende partij effectief niet aannemelijk maakt dat *“geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 27 jaar in Marokko”*. Des te meer omdat haar echtgenoot ook de Marokkaanse nationaliteit heeft, zoals blijkt uit de huwelijksakte. Evenmin betwist zij dat de procedure beschreven in artikel 10 van de Vreemdelingenwet gevolgd zou moeten worden. Wederom beklemtoont de Raad dat buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, omstandigheden zijn die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Het aantonen van buitengewone omstandigheden mag niet worden verward met aanhalen van argumenten ten gronde om een machtiging tot verblijf in België aan te vragen. *In casu* maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat haar gezin een omstandigheid vormt die het voor haar zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maakt om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post, des te meer het een tijdelijke scheiding betreft, zoals in de eerste bestreden beslissing terecht wordt aangegeven.

De Raad merkt op dat de eerste bestreden beslissing in geen geval inhoudt of stelt dat zij gescheiden moet leven van haar gezin. Er wordt enkel gesteld dat het hebben van een gezin in België geen afbreuk doet aan de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar de verblijfsaanvraag in te dienen en *in casu* niet als een buitengewone omstandigheid kan worden weerhouden. De verzoekende partij toont niet concreet aan dat het enkele gegeven, dat zij dient terug te keren naar het land van herkomst om aldaar haar verblijfsaanvraag in te dienen, ertoe leidt dat de gezinsbanden onherstelbaar worden beschadigd.

Met haar betoog loopt de verzoekende partij ook reeds voor op de zaken, aangezien de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing enkel stelt dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen waarom de verblijfsaanvraag niet in het land van herkomst kan worden ingediend. Nogmaals, de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing heeft geen betrekking op de gegrondheid van de aanvraag, maar verantwoordt enkel waarom de aanvraag om verblijfsmachtiging niet in België kan worden ingediend. Enige uitspraak over de gegrondheid van verzoeksters aanspraak op een verblijfsmachtiging wordt in de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing niet gedaan.

Enerzijds kan de verzoekende partij in haar land van herkomst een aanvraag op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet indienen. Anderzijds heeft de verzoekende partij nog een andere mogelijkheid tot bescherming van de eerbiediging van het gezinsleven in België, met name in het kader van een aanvraag om toelating tot verblijf, ingediend in het land van herkomst bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post, op grond van artikel 10, § 1, 4°, *juncto* artikel 12bis, § 2, van de Vreemdelingenwet. Uit artikel 12bis, § 2, van de Vreemdelingenwet volgt dat wanneer een verzoekende partij haar aanvraag indient in het buitenland, de beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf, d.i. de visumaanvraag, zo snel mogelijk en ten laatste negen maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag wordt getroffen en betekend. Enkel in complexe gevallen is een verlenging van de behandelingstermijn mogelijk, maar de maximumduur daarvan wordt op zes maanden gesteld. Van een scheiding van onbepaalde tijd of ettelijke jaren kan dan ook bezwaarlijk gewag worden gemaakt. Aldus maakt de verzoekende partij in deze stand van zaken en gezien deze wettelijk openstaande mogelijkheid niet aannemelijk dat zij permanent van het gezin gescheiden wordt of dat het gezin ontwricht wordt.

Voormelde motivering uit de bestreden beslissingen zijn niet kennelijk onredelijk nu het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van de verzoekende partij er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108), maar dergelijke uitzonderlijke elementen worden door de verzoekende partij niet bijgebracht. Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij niet stellen dat er geen rekening werd gehouden met haar gezinsleven.

De verzoekende partij toont met haar betoog aldus niet aan dat de eerste bestreden beslissing een wanverhouding heeft veroorzaakt tussen enerzijds haar belangen, die *in se* erin bestaan om met haar echtgenoot in België te verblijven hoewel zij geen verblijfstitel heeft, en de belangen van de Belgische

staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. Een disproportionele belangenafweging door de verwerende partij wordt niet aangetoond. Er is bijgevolg geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Voor zover de verzoekende partij van oordeel zou zijn dat de eerste bestreden beslissing een inbreuk uitmaakt op haar privéleven, dient de Raad vast te stellen dat zij geenszins *in concreto* aantoonbaar dat zij in België een privéleven heeft ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming valt.

De verzoekende partij toont ook niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris *in casu* een andere invulling aan het begrip "*buitengewone omstandigheden*", zoals opgenomen in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, heeft gegeven die strijdig is met de wijze waarop dit begrip dient te worden ingevuld.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet aantoonbaar in hoeverre de motieven van de eerste bestreden beslissing zouden kunnen wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat met enig relevant gegeven uit haar aanvraag ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Het betoog van de verzoekende partij laat dan ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin wordt aannemelijk gemaakt dat er een manifeste beoordelingsfout werd begaan.

De Raad wijst erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn beslissing zorgvuldig dient voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. De eerste bestreden beslissing bevat een uitvoerige motivering. De verzoekende partij maakt met haar algemeen betoog en theoretisch betoog op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing niet uitging van een correcte feitenvinding of dat laatstgenoemde onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissing. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Uit de bespreking van het middel is reeds voldoende gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor de argumenten in hun geheel, op redelijke wijze heeft kunnen concluderen dat het geen buitengewone omstandigheden zijn, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Een schending van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Uit de bespreking van de voorafgaande onderdelen blijkt geenszins dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet overeenkomstig de geldende bepalingen heeft gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel is bijgevolg niet geschonden.

Waar de verzoekende partij meent dat het vertrouwensbeginsel werd geschonden, merkt de Raad op dat het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd

(RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris is afgeweken van een vaste gedragslijn, of van toezeggingen of beloften die haar zouden zijn gedaan. Het vertrouwensbeginsel impliceert niet dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de staatssecretaris niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F).

Voor het overige voert de verzoekende partij geen andere middelen aan, ook niet tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS